

דוד רודניק §5
בן חנה ושרגא

נולד בפולין : ה' חשוון ה' תר"ע - 20.10.1909
עלה ארצה : י"ב תמוז ה' תרצ"ג - 6.7.1933
נפטר : כ"ג אדר ה' תשנ"ג - 16.3.1993

בסחו האחרון מלאו לחברנו דוד רודניק 83 שנים.

לאשדות-יעקב הגיע רודניק בקיץ של שנת 1939 לאחר פטירתה של אשתו - אם בחו היחידה, שפרה. לא קל היה לו לספל לבדו בפעוטה בת השנתיים, ולכן הזמינה אותו אחותו סוניה (רוזנברג ז"ל) לבוא ולחיות בקיבוץ על-ידיה, כדי להקל מעליו לפחות את הטיפול בבח.

רק חברים מעטים קראו לו דוד, רובם קראו בשם משפחתו רודניק, סלחו לי אם גם אני אקרא לו רודניק. לחברים הותיקים אין צורך כמובן, לספר מי הוא זה רודניק? מה עשה? ואיך עבד? לדור הצעיר שהכיר אותו רק בערוב ימיו, אני חשה בצורך מיוחד לספר על החבר היחיד והמיוחד הזה. רודניק היה מאוהב גזע מיוחד של חלוצים - חרוצים, שהשקיעו את כל כוחם ואונם, אח כל נפשם ומאודם בעבודה.

התיחס לעבודה כאל ערך עליון, הדבר הכי חשוב, ולא משנה באיזה ענף או עבודה עבד.

רודניק דוקא לא עלה לארץ מפני שהיה ציוני או בגלל אידיאולוגיה כל שהיא, כמו שאמר פעם לעיריית - המטפלת בקשישים: "המצב הכלכלי בפולין הלך והחמיר, לא היה שום סיכוי שישתפר, ובעצם לא היה שם עתיד לאנשים צעירים...". ולכן החליט לעלות לארץ-ישראל. על שאלתה: "למה לא נסעת לאמריקה?", אמר: "אין לנו ארץ אחרת ללכת אליה, רק כאן יש לנו זכות...".

כאשר עלה ארצה ב-1933, חשב בכל זאת ללכת לקיבוץ, אך מאחר ואשתו לא רצחה, ויחר. וכך הגיע כאמור רק לאחר שנפטרה. שפרה הפעוטה נקלטה בביח-הילדים ^{53X1} הדודה סוניה ומשפחה, ורודניק יכול היה להיות שקט ולהשקיע את כוחותיו בעבודה. גופו היה חזק ושרירי, ורוחו איתנה לא נבהל מקשיים, אחראי מאוד, לא מוותר לעצמו וגם לא לאחרים, והוא שומר על-כך שכל דקה בחורף יום העבודה חהיה מנוצלת, ממש כמו בשיר הבנאים: "אין פנאי לעמוד אף רגע!". והחברים מעריכים מאוד את חריצותו ומסירותו.

במשך 54 שנותיו באשדות, עבד בכמה ענפים, בחחילה בבננות ובחקופה מסוימת היה גם אחראי על הענף. אחר-כך הציבו אותו על הטיפול בקש ובזבל, ואל יקל הדבר בעיניכם. היום עומדים לרשות החקלאים כל הדשנים הכימיים

...אבל פעם קראו לזבל האורגני "הזהב של החקלאים" וברור שלעבודה הזו, לקחו רק אנשים רציניים, הרי אי-אפשר להפקיר את "הזהב" הזה בידיים לא אחראיות. רודניק היה גם אחראי על אסם החבואות, הוא דאג שהקמח למאכל ^{ע"ל} יגיע למאפיה, ואח התערובות לבעלי-החיים הכיין וחלק, לדגים ולכל לולי התרנגולות. הוא נשא על גבו החסון והגרום מאות ואלפים של שקים מלאים בקמח, סופספה, גרגרי דורה ותיקס, שמשקלם הכולל הוא ... מי יכול בכלל לספור כמה טונות העביר על גבו?? רודניק ספל בסוסים ובפרדים (אלו היו בהמוח עבודה ולא לשעשועים ורכיבה), הוא ספל בבני-בקר צעירים, ואפילו ספג חבטה אדירה מפר צעיר... בלילות, אחרי שהעמיסו את התרנגולות על המשאיות, הוא נסע עם משלוחי העופות לשווקים, ושפר בקנאות על המאזניים ועל הסוחרים הזריזים המנסים להסות אותם לטובתם.

כשם שחשב שצריך לשמור בקנאות על כל דקה-עבודה, כך חשב שצריך לשמור גם על השיוויון.

זהו אחד מן הגורמים לחיכוכים בינו לבין חלק מן החברים, ובמיוחד עם חברי המזכירות השונות.

אם החליטו באסיפת הקיבוץ שכל חבר יעשה תורנות מסוימת, רודניק לא היה מוכן לוותר לאף חבר. לא מוכן לקבל פשרות. כמשה רבנו בשעחו שאמר: "לא איש דברים אנוכי... כי כבד-פה וכבד-לשון אנוכי...". ידע רודניק שלא יוכל לשכנע בויכוח, ואז היה כועס ופוחח בשביחה עד ש... נמצא "שביל הזהב" שבו נפגשו שני הצדדים.

אך לא רק עבודה ושיוויון היו חשובים לו, מעל הכל ריחפה הדאגה לשפרה - בתו-יחידתו. כל מאמץ היה שווה - אם זה יביא לאושרה או יקדם אותה בחייה... ואם בימים ההם (שאחרי הפילוג) הקיבוץ היה נחון בקשיים גדולים, ולא יכול היה לאפשר לבניו יותר מ-12 שנות לימוד, החליט רודניק שהוא יוצא ל"שנת - חופשה" (דבר שלא היה מקובל אז), כדי לעבוד מחוץ לקיבוץ ולממן לימודים לבתו. רב היה אושרו כאשר נישאה והקימה משפחה לתפארת, וזיכחה אותו בנכדים ונכדה. צר היה לו שהריחוק מאשדות הקשה על יותר פגישות ביניהם.

בשנים האחרונות - כאשר לא היה יכול להמשיך לעבוד בעבודה גופנית קשה, הצטרף לצוות החברים בני-גילו העובדים בביה-החרושה "לוג". גם שם התמיד בנאמנות עד שחש כוחו. קשה היה לו להשלים ולקבל את העובדה שהוא מזקין, שגופו כבר איננו כה חסון ושרירי, כמו שהיה פעם. הוא התקשה להתרגל להעזר במקל-הליכה. היה עצוב מאוד שאינו יכול יותר לקרוא בעיניו העששות את העחון היומי ואח הספרים שכל-כך אהב. לא קבל את טענת רופאי-העיניים שעשו את כל מה שביכולתם... והכל לשוא, ואין מזור ואין תחליף לעיניים.

למען בטחונו, וכדי לתת לו את הטיפול הדרוש, נאלץ לעזוב את דירתו המרוחקת, ולעבור ל"ביה-אחדות". הבית בו זכה בטיפול חם, מסור ואוהב של כל העובדים.

אם היה רגע שבו רודניק קבל את הדין בשמחה, בלי להתווכח ובלי לכעוס, היה זה כנראה עם עלות השחר של יום שלישי, כאשר קבל "צו-קריאה" מן היושב במרומים, לעלות אליו ולהצטרף אל הפמליה שלו שם.

לבני המשפחה ולחבריו נוכל לומר, שאולי אפשר למצוא נחמה בעובדה, שרודניק נגאל מיסוריו הרבים.

חמו מאבקין, נוחה בשלום, חברנו דוד רודניק, איש העבודה החרוץ.

עמליה ד.

יום הקבורה: כ"ד אדר תשנ"ג